

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Šest služebníků.pdb

PDB Name: Šest služebníků
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.9.2002
Modification Date: 20.9.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Šest služebníků

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj <http://www.pohadky.org/index.html>

Před dávnými časy žila byla jedna stará královna, která byla čarodějkou, a její dcera byla nejkrásnější dívka pod sluncem. Stařena však nemyslela na nic jiného, než jak lidi hubit a ničit, a tak když se přišel o její krásnou dceru někdo ucházet, tu řekla, že její dcera jen toho chce, kdo uložené úkoly splní, komu se však dařit nebude, ten propadne hrdlem. Mnozí byli dívčinou krásou omámeni a své štěstí zkoušeli, ale když stařeniny úkoly nesplnili, museli pokleknout a hlava jim byla katem bez milosti setnuta.

Jeden královský syn se o kráse princezny doslechnul a vyzkoušet své štěstí chtěl, a tak svého otce o svolení k odjezdu požádal. Ale král ho nepustil na jistou smrt, a tak princ ulehl a k smrti onemocněl a nikdo ho vyléčit nemohl. Tak uběhlo sedm let, a když král viděl, že není žádná naděje na princovo uzdravení, tedy povolil a s bolestí v srdci svého jediného syna, který zvěděl, že za princeznou může, zázračně se uzdravil; na cestu vypravil.

Jel princ přes velkou pláň, když tu viděl velkou kupu sena a když přijel blíže, seznal, že to není kupa sena, ale břicho velkého člověka, který tu jen tak ležel roztažen a jeho břicho vypadalo jako malá hora. Tloušťík, když viděl jezdce, vstal a řekl, ať ho vezme do služby. Však princ mu odpověděl, co by si s takovým nemotorou počal, tloušťík však pravil, že se může někdy hodit, že když se dobře nají, může být i 3000 krát větší. Tak ho princ vzal sebou.

Ujeli kousek cesty a tu uviděli muže, jak leží na zemi a ucho má na trávníku. Tu se ho princ zvědavě otázel, co tak pozorně poslouchá a on mu odpověděl, že poslouchá, co se všude ve světě děje, že jeho sluchu a růst trávy neujde. A tu mu princ řekla, zda by si neposlechl, co se na zámku krásné princezny děje. A onen podivný mužik se zaposlouchala říká, že slyší svištění meče a pád hlavy dalšího nápadníka. Princ i Bystrosluchého vzal do svých služeb.

Táhli dále tedy ve třech, když tu najednou přijeli k místu, kde na zemi velké nohy ležely, a když dále jeli, viděli tělo až nakonec k hlavě přijeli. Dlouhán princů pravil, že když on svoje údy dobře natáhne je ještě 3000 krát delší a je daleko vyšší než nejvyšší hora na světě. Měl tedy princ již třetího služebníka.

Po chvíli uviděli jednoho, jak u cesty sedí a oči má zavázané. Princ se ho s lítostí zeptal, zda-li je nemocen či slepý, ale muž mu pravil, že on když šatek z očí sundá a na něco se břitce zadívá, ono se rozskočí na tisíc kousků. I Ostrozraký se mohl princů hodit a vzal jej tedy sebou.

Je-li dál a našli jednoho, jak seděl na slunci a celý se třásl, zuby mu drkotaly, a princ se velmi podivil, neboť slunce hrálo ostošest. Tu mu ten podivný mužik pravil, že čím je tepleji, tím je mu větší zima, a čím je chladněji, tím je mu větší teplo. Zmrzlý se princů líbil, že hodit se to může si pomyslit a chlapíka do služby najal.

Blíží-li se k městu, kde princezna žila, když tu uviděli jednoho, jak dlouhý krk pře vysokou horu natahuje a kamsi nakukuje. A princ se ho zeptal, co tam tak zajímavého vidí a on mu odpověděl, že jeho zraku nic, co se kde děje neujde, že celý svět očima přehlédne. A tak měl princ šest služebníků.

Stará královna se velmi zaradovala, když viděla jaký to mládenec upadl do její léčky a tak mu pravila, že tři úkoly splnit musí, a splní-li jeden každý, tehdy její dceru za ženu dostane. První úkol byl ten, že na dně Rudého moře královnin prsten ležel a on jí ho měl přinést.

Tu se rozhlédl ten Bystrozraký a prsten na dně mořském na špičatém kameni ležet viděl. Tloušťík si na mořský břeh lehnul a všechnu vodu vypil a pak se Dlouhán natáhnul a prsten princů podal.

Podivila se stařena, když svůj prsten uviděla, ale hned další úkol prince uložila. Na louce že se pase tři sta tučných volů, ty má s kopyty a se srstí sníst, ani jeden roh nesmí zůstat a k tomu musí vypít tři sta sudů vína, ani kapička zůstat nesmí. Princ požádal, zda si může své přátele k té hostině pozvat, že samotnému člověku tak nechutná. Tu se královna zle zachechtala a řekla mu, že pouze jednoho jediného společníka si vzít může.

Princ zašel za Tloušťíkem a pravil mu, že dnes se konečně jako jeho host dosyta nají. Tloušťík, když pak byl vše do posledního chloupku sněd a vše do poslední kapky vypil, pravil, že to byla tak sotva snídaně a že by si ještě něco dal. A princ šel za stařenou, že hostina skončila a úkol je splněn, čemuž se ona velmi podivila, avšak tak mu pravila, že ještě jeden úkol na něj čeká, že dnes do jeho komnaty svoji dceru přivede a ona si vedle něj sedne a on ji držet silou, co má, musí a hlídat pečlivě má, aby se mu neztratila, že ona s úderem hodiny dvanácté přijde a pokud dcera v komnatě nebude, on o hlavu bez milosti přijde.

Tak tento úkol se zdal prince věru lehký, copak by uhlídat jedno děvče nedokázal? Královna zvečera princeznu přivedla, tu Dlouhán se natáhl na zemi celou místnost svým tělem obkroužil, Tloušťík se postavil před dveře a ani myš by tam tudý neproklouzla, a princ se vedle dívky posadil, ona ani slůvko po celou dobu neřekla a měsíční svit dopadal na její tvář, a prince se nad tou krásou tajil dech a spát se mu nechtělo ani krapítek. Tak seděli do hodiny jedenácté a pak na ně potměšilá královna silné kouzlo poslala, všechny uspala a princeznu v té chvíli pryč unesla.

Spali všichni tvrdě až do čtvrt na dvanáct, když tu kouzlo sílu ztratilo a princ se probudil a začal naříkat, že dívka zmizela. Však ten Bystrosluchý děl, že vše ztraceno není a že utichnout mají, že on ji najde, a pak pravil, že princezna je odtud tři sta hodin chůze ve skále uzavřená a tam že naříkat ji slyší na její krutý osud, že Dlouhán tam snadno doběhne. Tak si Dlouhán na ramena nasadil toho, jenž zrak s ničivou silou měl, a za princeznu upaloval, a za pár mžiků oka stáli před tou skálou a Ostrozraký si odvázal šátek z očí a na skálu se přísně podíval a ona snad ze studu na tisíc kousků se rozletěla a princezna vysvobozena byla

A když dvanáctá hodina odbila, našla je stará královna všechny sedět v komnatě v dobrém rozmaru vesele rozprávějící. To je někdo, kdo více než já umí, tak si byla pomyslela, a více dělat nemohla, než se dceru svou mu zaslíbila. Avšak když o samotě s ní byla, tu jí pravila, že je hanba pro princeznu, když vůli lidu poslechnout musí a nemůže si ženicha sama po své vůli vybrat, že sama podmínky stanovila, za kterých si princezna může vybrat musí, byla již asi zapoměla. Však tato zlá řeč stačila, aby dívce v srdci touhu po pomstě zažehla, tak princezna poručila tři sta korců dřeva přivézt a prince řekla, že ona se jeho ženou stane, až on či někdo z jeho přátel na tu hranici vstoupí, tak myslila, že nikdo nebude chtít život svůj obětovat kvůli prince a že on sám na hranici bude muset vstoupit a zahyne a ona volná bude a podle srdce si pak může vybrat.

Služebníci pravili prince, že oni každý už něco pro něj udělali, že teď je ten Zmrzlý na radě, ať ukáže, co umí. A on s radostí na hranici vystoupil a po tři dny, co byla hořela, se neukázal, až den třetí, když dohořela celý třesoucí se vylezl ven a tak pravil, že takový mráz ještě v životě nezažil, že o chvíli déle a on už by zcela zmrzl.

No nyní se opravdu nic dělat nedalo, princezna si neznámého hochu za manžela vzít musela. Když vydali se na cestu do kostela, královna své vojsko přivolala a pronásledovat je a všechny pobít poručila, však princeznu přivést zpět měli. Však její slova Bystrosluchý prince zopakoval a Tloušťík si věděl hned rady. Vyklonil se z kočáru a dvakrát plivnul až vyplivnul celé moře, které byl dříve vypil a vojsko se topit začalo. Královna se velmi rozhněvala a své těžkooděnce na ně poslala, však Bystrosluchý uslyšel rachot a řinčení jejich zbroje a ten Ostrozraký sundal svůj šátek, když blíže byli přijeli, i ostře se na ně zadíval, až s velkým řinčením od sebe odskakovat začali a pancíře vzduchem létaly a meče se po zemi válely.

Tak v klidu ke kostelu dojeli a tam jim kněz byl požehnal. Po obřadu těch šest služebníků se prince poklonilo a tak pravilo, že jeho přání je splněno a jich už potřebí nebude, že oni dál potáhnou světem. A vespolek se srdečně rozloučili a princ s princeznou se vydali na svůj zámek.

Asi půl hodiny cesty k zámku byla vesnice, kde pasáček vepřů pásł své stádo. Tady se princ zastavil a své ženě pravil, že on není princ ale jen obyčejný pasáček vepřů a ten, co tamhle pase, je jeho otec, že mu musejí oni dva pomáhat. Pak došli do místního hostince a tam princ to s hostinským tak domluvil, že v noci spící princezně její krásné šaty vzali a když ona se byla ráno probudila a na sebe co vzít neměla, tu ji hostinská neochotně na sebe pár starých záplatovaných hadříků půjčila

A princezna od toho dne musela pást vepře a sobě říkala, že to má za zlou vůli a za svou pýchu, že po právu se jí stalo. Tak uběhlo celých dlouhých osm dní a ona už déle vydržet to nemohla, neboť nohy měla celé rozbolavělé, když tu přišli nějakí lidé a na jejího manžela se ptali a ona jim byla pravila, že s pentlemi a šňůrkami za obchodem šel.

Oni ji však pravili, ať s nimi jde, že oni ji za ním zavedou. A vedli ji do zámku a když do velkého sálu přišli, tu viděla s překvapením tam svého manžela v královském rouchu stát. A on ji radostně vzal za ruce a políbil a takto ji pravil, že on byl pro ni zkoušen, a ona měla být pro něj zkoušena též.

Nyní konečně svatbu slavit měli přenádhernou a pak spolu žili spokojeně až do konce svých dnů.